

PUTİN'İN İŞGALİNE

SON

NATO'NUN YAPTIRIMLARINA

- Türkiye NATO'dan çıksın!
- Tüm sınırlar göçmenlere açılsın!
- Nükleere, fosil yakıtlara hayır!
- Ukrayna halkıyla, Rusya'da savaş karşıtlarıyla dayanışmaya!

TTB'NİN, SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN, ŞEBNEM HOCANIN YANINDAYIZ

SEÇİM PAZARLIĞI DEĞİL AKTİF DAYANIŞMA

Yaklaşık 17 bin üyesi göz altına alındı, tutuklandı, birçok binası saldırıya uğradı, bombalandı. Sadece 2015 Haziran-Kasım seçimlerinde üyeleri yüzlerce kez saldırıya uğradı, linç girişimlerine maruz kaldılar, öldürüldüler, genel merkez binası yakıldı, genel başkanları, milletvekilleri tutuklandı, onlarca belediye başkanı hapse atılıp yerlerine kayyum atandı. Şimdi 687 yöneticisi hakkında siyaset yasağı isteniyor. Kapatılması için mahkemeler dört koldan çalışıyor.

Başka bir siyasi partinin böyle bir baskıyı atlatması mümkün değilken, HDP, hem de devletin birçok sözcüsü kendisini terörle ilişkilendirmeye çalışan ithamlarda bulunmasına rağmen, Newroz kutlamalarında 20 şehirde yüzbinlerce insanı alanlarda toplamayı başardı.

Newroz'un ilk mesajını, alanlara toplanan Kürt halkı verdi.

Tıpkı yöneticilerin dışlayan, hakaret eden üslubundan korkmadan greve çıkıp eylemler yapan doktorlar ve sağlık çalışanları gibi, "Korkmuyoruz, bir yere de gitmiyoruz" diyen on binlerce insan siyasi temsilcilerinin arkasında olduğunu gösterdi.

Siyaset yasağı mı?

Halkın Emek Partisi (HEP), ÖZDEP, Demokrasi Partisi (DEP), Halkın Demokrasi Partisi (HADEP), Demokratik Halk Partisi (DEHAP), Demokratik Toplum Partisi (DTP) ve Barış ve Demokrasi Partisi (BDP). Bu, HDP'den önce kurulan ve sonra devlet tarafından kapatılan Kürt partilerinin listesi. Toplama çıkartması olan herkes devlet açısından Kürt partilerinin kapatılmasının hiçbir faydası olmadığını görebilir. Kapatılan her partiden sonra Kürtler yeni bir parti kurup daha çok oy alıp, daha da yığınsallaşıp mecliste çok daha güçlü bir şekilde temsil ediliyorlar.

Bunun çok açık bir nedeni var, bu nedeni görmek isteyenler, 2022 Newroz kutlamalarına bakabilirler. Kurulan ve kapatılan demokratik partilerin arkasında, iddia edildiği gibi şu ya da bu örgüt değil, Kürt halkının ezici çoğunluğunun bilinçli iradesi var. Partiler yasağına ve anayasaya göre kurulmuş olan partileri kapatılıp tüm yöneticileri tutuklanıyor ama Kürt halkı yeni bir partiyi yine yasal mevzuata göre çoktan kurmuş oluyor.

Çünkü, bu halk net bir tercih yapıyor. Anayasal haklarının güvence altına alınmasını, anadilini konuşmasının önünde hiçbir engel kalmamasını, demokratikleşmeyi ve yoksul-

luktan kurtulmayı istiyor. Karşısında ise tepki gösterdiği bu uygulamaların sorumlusu olarak gördüğü partiler varken, elbette, yoktan var ettiği kendi partilerini destekliyor.

Seçim ittifakı meselesi

İktidar seçim yasağını değiştirecek ama yapması gereken seçimlerin matematiğiyle oynamak değil. Yapması gereken, bu halkın yerine kendisine oy verecek bir halk bulmak!

İktidar seçim oyunları peşindeyken, demokrasiden, halkla-

rın eşit koşullarda kardeşliğinden yana olanlar da ağır baskı koşulları altında milim geri atmayan HDP'yle seçim ittifakı tartışmalarına girmemeliler.

Sandıkta HDP'ye oy vereceklerini, sokakta da dayanışma için mücadele edeceklerini ilan etmeliler.

Aslolan Newroz'da en temel hakları için sokaklara çıkan yüzbinlerce yoksulla son üç ayda ekonomik krize ve yoksulluğa karşı hakları için sokağa çıkan işçilerin arasında güçlü bir ittifak örmek.

ZAM ZULÜM İŞKENCE

Bu haftanın iktidar blokunun kurmak istediği rejimin karakterini ortaya seren üç gelişme oldu.

Birisi Adana'da dini bir grubun eylemine yapılan polis müdahalesi.

Müdahaleyi şu ana kadar avunan tek kişi, beklendiği gibi, Devlet Bahçeli. Bahçeli, yürüyüş yapmalarına izin verilmeyen kitlenin bir bölümünü kaldırma oturtup polis coplarını kırana kadar kafalarına vuran polislere, "alınlarından öpüyorum" diye seslendi.

Süleyman Soylu, işkence görüntülerini "yanlış oldu" diyerek eleştirdi, AKP Sözcüsü Ömer Çelik, "Orantısız güç kabul edilemez" diyerek eleştirdi.

Bu eleştiriler yetersiz. Sadece iki polis hakkında soruşturma açıldı.

Oradaki kolluk kuvvetlerinin amirlerinden şiddet uygulayanına kadar hepsinin görevden el çektilmesi ve özel hıncın arkasına yatan gerekçelerin kamuoyuyla paylaşılması gerekiyor.

Eylem yapan insanlara sokak ortasında yapılan işkenceye sesiz kalınmaz. Eylemi yapan vakfın savunduğu fikirlerden bütünüyle bağımsız bir durumdur bu.

Anayasal hakkını kullanan insanlara yönelik bu aşırılaştırılmış ve hınc dolu şiddet, anayasal hakkını kullanmak isteyen herkesi hedef almaktadır.

Olayı kınamak yetmez!

Tüm sorumlular istifa etmeli, işkenceciler yargılanmalıdır.

Zengin olmanın güzelliği

Haftanın öne çıkan bir diğer konusu ise iktidarın ekonomi konusuna nasıl baktığıyla ilgili. Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati, Şanlıurfa Arkeoloji Müzesi'nde düzenlenen bir toplantıda "Kur korumalı mevduat hesabı devam edecek. 23 Mart'tan itibaren 3 ay doluyor, çıkışların olup olmayacağını göreceğiz. Yatırımcının çıkması için bir neden yok. Hazineye olan etkisi de çok düşük. Çünkü Türk Lirası en düşük durumda, daha ineceği bir yer yok, vatan-daş rahat olsun."

Bir bakanın vatandaşı rahatlatmak için ekonominin battığı böyle itiraf ettiği bir örneğe daha önce tanık olmamıştık.

Aynı bakan yabancı yatırımcılara karşılığında hiçbir bürokratik engelin olmayacağını, ne gerekiyorsa yapacaklarını söyleyerek, sermaye için hiçbir kuralı tanımayacaklarını ilan etmişti.

Daha önce de "Bu ülkede genç olmak, iş adamı, iş kadını olmak o kadar tatlı ki, o kadar güzel ki" diyerek halkın borcunu ödeyememekten korkan yüzde 68'ini, 100 liraya et satın almak, biraz daha ucuza ekmek satın almak için kuyruklarda zamanını öldüren yoksulları hiç önemsemediğini göstermişti.

Bu ülkede patron olmak çok güzel gerçekten.

Ama işçi olmak bir işkence!

GEZİ PARKI PROTESTOLARINA MİLYONLARCA KİŞİ KATILMIŞTI

Türkiye'nin "Arap Baharı" Gezi Parkı'nın ağaçlarının kesilip, yerine kışla ve avm yapılmak istenmesi üzerine başlamıştı.

İstanbul'da en az 1.5 milyon kişi, Türkiye çapında milyonlarca kişi, Gezi Parkı'nı savunan LGBTİ+'ların, çevrecilerin, sosyalistlerin ve özgürlükçü gençlerin, polis tarafından hunharca darp edilmesi, kurdukları çadırların yakılması üzerine sokağa çıkmıştı.

Gezi Parkı protestoları, kendi iktidarını tahkim etmek için halkı kutuplaştıran, içki yasağından otantik mekanların Demirören Holding gibiler tarafından yağmalanmasına varan uygulamalarıyla otoriter bir rejim kurmak isteyen AKP idarlığına karşı yapılmıştı.

İktidara gelirken yurttaşlara Avrupa Birliği standartlarında bir demokrasi vaat eden Erdoğan'ın, kurulu düzenin temsilcileriyle uzlaşarak, Türkiye'nin en zenginlerinin ve onların arasına girmek isteyen "Anadolu sermayesinin" çıkarları doğrultusunda davranmasından bir yıl sonra patlak verdi.

Kürt sorununun Çözüm Süreci ile çözülme girişimlerinin, askeri vesayetin sürdürücülerinin Ergenekon ve Balyoz davalarıyla aradan çıkarılmasının üzerine geldi.

Bu öylesine meşru bir mücadeleydi ki AKP'li vekillerin çocukları da parktaydı.

Fakat hikâye bununla sınırlı kalmadı.

Gezi Parkı direnişi, Erdoğan ve AKP iktidarı için sonun başlangıcıydı. Her yeri betonlaştıran, ülkeyi bir avuç müteahhitin çıkarları doğrultusunda dizayn eden iktidar, Arap Baharı'nda her rejim gibi sonunun geldiğini anladı.

Devlet terörüyle tamamen kendiliğinden gelişen bu hareketi bastırmaya çalıştı. Mısır'daki Sisi darbesinden korktu fakat darbeleri reddeden, daha iyi bir gelecek isteyen 15-20 yaş arası özgürlükçü gençlerin mücadelesine her türlü yöntemle saldırdı.

Yıllar sonra beraatlerle sonuçlanan Gezi davası yeniden açıldı. Aralarında Osman Kavala'nın da bulunduğu bir dizi sivil toplum örgütü yöneticisi gözaltına alındı.

Gezi'den 9 yıl sonra milyonlarca kişinin katıldığı barışçıl protestoların tek tutuklu sanığı Gezi Parkı'na plastik sandalye gönderen Osman Kavala.

Osman Kavala, sözde solcu bir partinin yöneticisi bir emekli askerin muhbirliği üzerine hapse tutuldu. Defalarca çürütülen iddianemelerle hapse tutulmaya devam edildi."

Nisan ayında 2. kez açılan Gezi davasının karar duruşması görülecek. En soldan en sağa çok sayıda muhalif parti ve örgütün bileşeni olduğu Taksim Dayanışması'nın sözcüsü Mücella Yapıcı ile Osman Kavala hakkında savcılık müebbet hapis istiyor.

İktidarın Osman Kavala'ya hıncının yanısıra kendi anlatısının kabulü için sürdürdüğü bu dava kabul edilemez.

Tek bir kişinin, Osman Kavala'nın dört yıldan fazladır zindanda tutulması kabul edilemez.

Osman Kavala için özgürlük istiyoruz. Gezi davasında yargılanan herkes beraat etmeli.

EKONOMİDE ARTAN ADALETSİZLİK

Ekim ayından itibaren başlayan yüksek enflasyon dalgası devam ediyor. Ekonomik kriz derinleştikçe toplumsal adaletsizlik artıyor. Ücretler enflasyon karşısında eziliyor, asgari ücret (4 bin 250 lira) açlık sınırının (5 bin lira) altında kalmış durumda. 4 kişilik hanenin minimum ihtiyaçları için gerekli para aylık 15 bin lira.

Ücretli çalışanların milli gelirden aldığı pay, son bir yılda yüzde 37'den yüzde 27'ye düştü. Yani her bir işçinin satın alma gücü, enflasyon nedeniyle aylık en az 2 bin lira azaldı.

Enflasyon en önemli adaletsizlik mekanizması

En son açıklanan resmi enflasyon yüzde 54 ile son 20 yılın en yüksek enflasyonu oldu. Gerçek enflasyon ise bağımsız araştırmacılar tarafından yüzde 124 olarak tespit edildi. Petrol fiyatları yüz doların üzerine çıktı. Tahıl ve ayçiçek yağı fiyatları dolar bazında yüzde 30 arttı. Çarşı, pazarda fiyatlar el yakıyor. Elektrik, gaz faturaları bin liralara yaklaştı. Patronların işçilere yaptığı zam ise çoğu işyerinde ücretleri ancak asgari ücret seviyesine çıkarıyor.

Ekonomik kriz derinleşiyor

Ocak-Şubat 2022 döneminde dış ticaret açığı 18 milyar dolara ulaştı. 2021 yılının aynı döneminde bu rakam 6 milyar dolardı. Bu açığı kapatmak için bulunması gereken kredilerin faizleri ise giderek artıyor. Hazine, iki gün önce yurtdışından yüzde 9 faizle borç aldı. 5 yıllık dönemde, 2 milyar dolar için 1 milyar dolar faiz ödenecek.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali Türkiye ekonomisi üzerin-

de yıkıcı bir etkiye sahip. İthal edilen malların fiyatları artmaya devam ediyor, turizm gelirleri düşüyor. Savaşın maliyeti Türkiye için şimdiden 35-40 milyar dolar olarak tahmin ediliyor.

İşsizlik ve yoksulluk kronik hale geldi

İşsizlik, resmi olarak yüzde 11, gerçekte ise yüzde 22 dolayında. 8 milyon insan işsiz. İş bulanların ise 4 bin 250 liralık asgari ücreti kabul etmekten başka seçenekleri yok. Toplu sözleşme yapılabilen işyerlerinde bile ücretler asgari ücretin çok az üzerinde. Paranın satın alma gücü, bir yıl öncesine göre yarı yarıya azalmış durumda.

Aile Bakanlığının önce yayınlayıp sonra sitesinden kaldırdığı rakamlara göre devlet yardımı alan yoksul hanelerde yaşayanların sayısı 2020 yılında 4 milyon 415 bin kişi iken, 2021 yılında 11 milyon 370 bin kişiye yükseldi. Yani toplam nüfusun yüzde 15'i yardımlarla yaşıyor. Anketlere göre halkın yüzde 80'inden fazlası ekonominin kötü veya çok kötü olduğunu söylüyor.

Olumsuz gidişi ancak işçi sınıfı durdurabilir

Bir yandan enflasyon her gün cebimizdeki parayı küçültüyor ve fiyatlara yeni zamlar geliyor. Bir yandan da patronlar ücretlere komik zamlar yapıyor. Bu olumsuz gidişi ancak işçi sınıfının birleşik eylemi engelleyebilir. Bütün sendikalar, işçi örgütleri bir araya gelmeli, Emek Platformu benzeri bir örgütlenme oluşturmalı ve zamlara, hükümetin ve patronların düşük ücret dayatmalarına karşı birleşik eylemler yapmalıdır.

KÜRT HALKI TÜM GÜCÜYLE AYAKTA

İktidar bloku seçim mühendisliği yapıp yasaları değiştirerek seçim kazanmanın peşindeyken, Kürt halkı tüm baskılara ve yıldırma politikalarına rağmen bir milim bile gerilemediğini Newroz mitinglerinde gösterdi. Pazar günü İstanbul, Ankara, İzmir, Gaziantep ve Van'ın da aralarında olduğu 20'den fazla ilde Newroz ateşi yakıldı. Kutlamalara on binlerce insan katıldı. İstanbul Newroz'unda konuşan HDP eşgenel başkanı Mithat Sancar, 'Başarıya yürüyoruz. Zulüm, zorbalık iktidarını mutlaka ama mutlaka bu güç değiştirecektir. Sadece iktidarı değiştirmekle kalmayacak biz bu ülkeye yeni bir

başlangıcı da yaşatacağız. Duyun ey savaş baronları, kandan, talandan, yalandan, sömürüden medet uman muktedirler, duyun bu sesi: Biz geliyoruz, halkların gücü geliyor, mücadelenin kararlılığı geliyor.' dedi.

Emin olalım ki iktidar bloku liderleri hem 20 Newroz kutlamasına hem de 21 Mart akşamı yapılacak Diyarbakır Newroz'una bakıp kara kara düşünüyorlardır. Her bir gelişmenin nedenleri hakkında keskin bir politik bilince sahip olan bir halkın siyaseti etkilemesinin önüne seçim mühendislikleriyle geçilemez!

Dev bir kalabalığın katıldığı Diyarbakır Newroz'u hakları için mücadele eden bir halkın seçim hesaplarına pabuç bırakmaya-çağını kantladı.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

SAVAŞ, GÖÇ VE İRKÇILIK

Savaş ve göç, savaş ve ırkçılık ayrılmaz bir ikili. Birisinden söz eden, hemen diğerine de değinmek zorunda kalır. Birisine karşı çıkan diğeri hakkında alınacak acil önlemleri anlatır. Putin'in kanlı işgali birinci ayına yaklaşırken savaşın göç ve ırkçılıkla kopmaz bağlara sahip olduğunu gösteren olaylar yaşanıyor.

Ukraynalılar, göç etmek zorunda kalıyor. Katliamdan kurtulmak isteyen Ukraynalı sayısı 2 milyonu çoktan geçti.

Türkiye'ye gelen Ukraynalı sayısı Mart ayının başında 20 bini aşmıştı.

Bu sayının her gün arttığından emin olabiliriz.

Putin, yüz yıl önce Lenin'in Çarlık Rusya'sının ege-menleri için kullandığı büyük Rus şovenist fikirler ile işgale başladı. Ulusların kendi kaderini tayin hakkının bir uydurma olduğunu iddia etti.

Putin'in işgali, Ukrayna halkına yönelik ırkçı bir saldırı.

Ancak medeniyette tüm dünyaya açık ara fark attığını ilan eden batı da bu işgalde sınıfta kaldı. Mültecilere dönük ırkçı uygulamalar, söylemler, dışlayıcı, hedef gösteren eğilimlere kapı açan kararlar arka arkaya geldi.

Örneğin, milyonlarca insanın kullandığı Instagram 'Rus işgalcilerle ölüm' ifadesine izin vereceğini açıkladı.

Facebook da aynı şekilde Rusya'ya yönelik nefret söylemlerini bir süreliğine de olsa serbest bıraktığını açıkladı.

Bu inanılmaz görünen kararlara başka garip kararlar eklendi. Rusya'nın işgalini kınamayan Rus orkestra şefi Valeri Gergiev, Münih Filarmoni Orkestrası'ndaki görevinden alındı.

Tuhaflik uzaya kadar yansıdı. 37 yıldır uzaya çıkan ilk insan olan Yuri Gagarin'in (Yuri'nin Gecesi) adıyla düzenlenen uzay sempozyumunun adı değiştirildi. İtalya'da bir üniversite Rusya ve Ukrayna savaşı nedeniyle Dostoyevski'nin kitaplarının yasaklanacağını duyurdu. Bu karar gelen tepkiler nedeniyle geri çekildi. Bütün bunlar savaşın yarattığı nefret dalgasının insanlık tarihinin kültürel değerlerinin ya da önemli dönemeçlerinin yarattığı mirasın bir çırpıda çöpe atılabileceğini gösteriyor.

Daha ağırı ise, savaşın bir kutbunu oluşturan batı ülkelerinin Rusya'ya yönelik ekonomik yaptırımları. Bu türden yaptırımların ne anlama geldiğini İran ve Irak'a uygulanan yaptırımlardan biliyoruz. Rusya'da şimdiden ilaç yetersizliği haberleri gelmeye başladı.

Bir ülkenin yöneticilerini terbiye etmek için halkını aç, ilaçsız, susuz bırakmak ve ırkçı yaklaşımlarla bu adımlara meşruluk kazandırmak ne o ülkenin yönetimini terbiye eder ne de bir rejim değişikliği bu yöntemle olur.

Suriye'den de yakından bildiğimiz Putin'in çoluk çocuk demeden bir ülkeyi yakıp yıkacak bir diktatör olması bir şey, bu diktatörün işgallerinin bitişinin Rus halkının aç bırakılmasından geçtiğini düşünmek başka bir şey.

Putin'i püskürtecek olan bu türden yaptırımlar değil, Rusya'da işçilerin ve savaş karşıtlarının mücadelesidir.

Yardımlar Ukrayna halkına yapılmalı.

Kapılar Ukrayna halkına açılmalı.

İrkçılığa her düzeyde karşı çıkılmalı.

25 MART KÜRESEL İKLİM GREVİNDE BİR KEZ DAHA SOKAKLARDAYIZ

SAVAŞA, NÜKLEERE, FOSİLE HAYIR!
KÂR DEĞİL İNSAN

TUNA EMREN

Ukrayna halkının savaşın ve işgalin acılarına terk edildiği, Putin'in bir nükleer santralin ek binasını vurmaya kalktığı ve tüm dünyayı nükleer silahlar ile tehdit ettiği bu günlerde iklim aktivistleri olarak bir yandan Fukuşima nükleer santral faciasının yıl dönümünde bir nükleer felaketin insanlığı yıkma uğratabileceğini hatırlatmak adına Rusya Başkonsolosluğu önünde eylem yapıyor, bir yandan Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli'nin (IPCC) henüz yayımlanmış olan son raporunu hazmetmeye çalışıyor ve eş zamanlı olarak 25 Mart Küresel İklim Grevine hazırlanıyorduk. Savaş karşıtı hareket ile iklim hareketinin artık bir araya gelmesi gerektiği çok açıktı.

Bir dakikamız bile kalmadı

Putin'in Rusya nükleer güçlerini alarma geçirdiği gün aynı zamanda IPCC raporunun da yayımlandığı gündü. BM Genel Sekreteri António Guterres, Putin'in başlattığı bu savaşta bir de nükleer felaket riskiyle sınanan dünyaya, "Hayatım boyunca birçok bilimsel rapor okudum, ancak böylesini hiç görmedim," diyor, artık kaybedecek bir dakikamız bile kalmadığını vurguluyordu.

İklim çöküşünü durdurma konusundaki sorumluluklarından sıyrılmaya çalışan liderler karbondan arınmış bir dünya için yapacakları yatırımları savaş makinelerine yatırdılar, yoksulluğu ve eşitsizlikleri iyice derinleştirirken bizleri savaşın acılarının yanı sıra bir de olası bir nükleer felaketin dehşetiyle baş başa bıraktılar. Küresel yoksulluğa, sefalet ücretlerine, giderek daha yıkıcı hale gelecek olan iklim afetlerine, henüz sonlandırılmadıkları bir küresel salgına çözüm sunabilmek şöyle dursun, insanlığı bir de fosil yakıtlar uğruna trilyonlar yatırdıkları bir savaşın içine sürüklüyorlar.

Hâlâ şansımız var

IPCC raporu, iklim çöküşünü durdurmak için sahip olduğumuz fırsat penceresinin kapanmak üzere olduğunu gösteriyor; "Küresel nüfusun yaklaşık yarısı - 3,3 milyar ila 3,6 milyar insan - iklim değişikliğine karşı 'yüksek derecede savunmasız' bölgelerde yaşıyor."

2021 yılı boyunca dünyanın hemen her yerinde binlerce insanı öldüren, milyonlarcasının hayatına ağır bir darbe vuran sıcak hava dalgaları ile seller, yakın gelecekte sıklığı ve şiddeti artacak olan iklim afetlerinin başlangıcıydı sadece. Rapor, bitkiler ve hayvanların dayanabileceği sınırların çoktan aşıldığını, çok şiddetli bir gıda ve su krizi yaşanacağını, iklim felaketlerinin ülke ekonomilerinde muazzam kayıplara yol açacağını söylüyor.

Bu gerçek bir sağkalım mücadelesidir. Kapitalistler kriz üstüne kriz yaratmaktan, insanlığa sürekli yeni tehditler savurmaktan başka bir şey yapmazken barış içinde, insanca yaşamaktan başka bir derdi olmayan dünya halklarının artık bu krizlerin ağır bilançosunu ödeyecek mecali kalmadı.

Sömürgeciler ve kapitalistlere karşı

Greta Thunberg'in 25 Mart Küresel İklim Grevi çağrısında "İklim kaosuna sürüklenmemize neden olan her bir zulmün ardındakiler, hatta zulümler üzerinde yükselen bu sistemin kalbindekiler, sömürgeciler ve kapitalistlerdir" deniyordu; "Onların kâr dediği şey, bizler için ölüm anlamına geliyor. Onların kazancı, bizim acı verici kayıplarımız üzerinden gerçekleşiyor."

Tüm mücadelelerimizi bir araya getirip sesimizi güçlendirecek olan bizlerin orada, bir geleceğimiz olabilsin diye so-

kları dolduran genç iklim aktivistlerinin yanında olması her zamankinden daha önemli. Patriyarkaya, zulümlere, sömürü ve baskılara, ırkçılığa, savaşlara, yeryüzünü ve dünya halklarını en ufak bir vicdan azabı duymadan yok etmeye adananlara "dur!" diyecek olan bizlerin; hakları için eyleme geçen, örgütlenen işçilerin; üzerimize kara bulutlar gibi çöken bu krizleri sonlandıracak adımların atılmasını talep eden herkesin, hepimizin bir araya gelme zamanıdır.

Savaşımsız, nükleersiz, fosilsiz bir dünya istediğimizi göstermek için, 25 Mart 17:00'de İstanbul Beşiktaş'taki Barbaros Meydanında buluşuyoruz.

AKP KADINA ŞİDDETİ ÖNLEYEBİLİR Mİ?

DİLA AK

Kadına yönelik şiddetin önlenmesi ve sağlık çalışanlarının özlük haklarına ilişkin yapılan bazı düzenlemeler, TBMM başkanlığına sunuldu.

TBMM'nin kendi sitesindeki habere göre, yapılan düzenlemelerin içerisinde kadına yönelik şiddetle alakalı olarak; faile uygulanan takdiri indirimler sınırlandırılacak, yani artık kılık kıyafetine özen göstermesi bir takdiri indirim nedeni olmayacak; kadına yönelik şiddetle mücadele kapsamında kasten öldürme/yaralama, işkence, eziyet suçlarının cezası arttırılacak; kasten öldürme suçunun cezası müebbet iken, kadına yönelik kasten öldürme ağırlaştırılmış müebbet ile cezalandırılacak; ısrarlı takip suçuna 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası verilecek; kadına yönelik uygulanan işkence suçu 3 yıl olan alt sınır 4 yıla, eziyet suçu 2 yıl olan alt sınırdan 2 yıl 6 aya yükseltilecek.

Olumlu gelişmeler gibi görülen bu düzenlemelere yakından bakıldığında zaman hâlâ pek çok açıdan yetersiz. Örneğin, bir failin mahkemeye takım elbisesi ile gelmesinin, iyi hal indirimi olarak da bilinen takdiri indirimden yararlanmasına bir etkisi olmayacak. Fakat, "Failin pişmanlık içermeyen davranışları,

takdiri indirim nedeni olarak kabul edilmeyecek... Takdiri indirim uygulanması halinde ise gerekçeleri kararda mutlaka gösterilecek" diye devam eden haberde, kararın pişmanlığa göre verileceği belirtilmiş, ancak bu pişmanlığın tanımı/seviyesi/belirleyici unsuru muallak ve hakim inisiyatifine bırakılıyor.

İsrarlı takip suçunu ele alırsak, ısrarlı takibe 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası verileceği belirtilmiş. Türk Ceza Kanunu Madde 51'e göre: "İşlediği suçtan dolayı iki yıl veya daha az süreyle hapis cezasına mahkûm edilen kişinin cezası ertelemesidir". Erteleme kararının verilmesi, daha önce kasıtlı suç işlememiş olma ve yargılama sürecinde pişman olma ve tekrar suç işlemeyeceği kanaatinin oluşması gibi koşullara bağlanmış. Yani ısrarlı takip suçu ile yargılanan birinin cezasını hapis yatmaksızın, paraya çevirebilme durumu var ve bu durum caydırıcılığı engelliyor.

Kadınların tüm karşı çıkmalarına rağmen uygulamadan kaldırılan İstanbul Sözleşmesi ve uygulamadan kaldırılmak istenen 6284 Sayılı Kanun kadına şiddet ile kapsamlı bir şekilde mücadele etmenin yöntemlerini geniş bir perspektiften, kapsayıcı bir şekilde gösteren sözleşme ve kanunlar. 6284 Sa-

ylı Kanun'un amacı "şiddete uğrayan veya şiddete uğrama tehlikesi bulunan kadınların, çocukların, aile bireylerinin ve tek taraflı ısrarlı takip mağduru olan kişilerin korunması ve bu kişilere yönelik şiddetin önlenmesi amacıyla alınacak tedbirlere ilişkin usul ve esasları düzenlemek." Taciz amaçlı takip için olduğu kadar, farklı şekildeki şiddet biçimlerini de kapsayan İstanbul Sözleşmesi ise kadına karşı şiddeti sona erdirmek için bütüncül bir yaklaşımla bir dizi öneriye sahip: Şiddeti, kovuşturmak, ortadan kaldırmak; kadınları güçlendirmek, eşitliği yaygınlaştırmak; tüm mağdurların korunması ve tüm bunlar için kapsamlı bir çerçeve, politika ve tedbirler tasarlamak.

Kanunda yapılmak istenen değişiklikler muallak, yetersiz ve şiddeti önlemek için bütüncül yöntemler sunmuyor. Kadına yönelik şiddeti gerçekten ortadan kaldırmak istiyorsak, bize en az 6284 Sayılı Kanun ve İstanbul Sözleşmesi gibi şiddetle gerçekten mücadele eden yöntemler lazım. Üstelik mevcut kanunlarla kadını korumak yerine hemen her vakada katillere iyi hâlden indirim veren yargı alanında kanunların farklı uygulanmasına kapı aralayan siyasi yaklaşım çok açık değil mi? Kadınların maruz kaldığı şiddetle mücadele hakimlerin savcılarının "iyi niyetine" terk edilemez.

SAĞLIK ÇALIŞANLARI GREVLERDE HAYKIRDI:

“SUSMUYORUZ, KORKMUYORUZ, HİÇBİR YERE GİTMİYORUZ”

İktidar blokunun sözcülerinin en başta doktorlar olmak üzere sağlık çalışanlarını nefret söylemi kullanarak hedeflemeleri greve doğru giden sağlık alanında örgütlenen sendika ve kurumların üyelerini daha da öfkeliendirdi. 14-15 Mart g(ö)rev eylemlerinin büyüklüğünde bu öfke de etkili oldu. Sağlık çalışanlarıyla son gelişmeleri konuştuk:

SES Aksaray Hukuk Sekreteri
İkram Doğan

“SON YILLARDAKİ EN YÜKSEK KATILIMLI GREVDİ”

Sağlık ve sosyal hizmet işkolunda örgütlü emek ve sağlık meslek örgütlerinin 14-15 Mart'ta iş bırakmalarının en temel nedenlerinden biri; giderek niteliksizleşen sağlık hizmeti, sürekli mobbinge, her tür şiddete uğrayan, değersizleştirilen sağlık çalışanlarının çalışma koşulları ve yaşadığı hak kayıplarının görünür olması sağlamaktı. Sevk zincirinin uygulanmaması ve kıskırılan sağlık talebi, bunun sonucu olarak da artan iş yükü ve değersizleştirilen sağlık çalışanlarının tükenmişliği... iflas eden sağlık sistemi ve halkın tedaviye erişemez hale gelmesi... uygulanan sağlık politikası ve özelleştirmelerin sonucu, sağlığın kamusal hizmet olmaktan çıkması, koruyucu/önleyici hizmetlerin giderek terk edilmesinin en yakıcı sonuçlarını pandemi sürecinde gördük. Tüm yük yine çalışanlara yüklendi. Ağır çalışma koşulları ve verilen sözlerin yerine getirilmemesi, uygulanan personel ve ücret rejiminin iş barışını bozması sonucu zaten işyerlerinde birikmiş olan öfke, eylemlerin son yıllardaki en yüksek katılımı gerçeğe dönüşüne neden oldu. Üstelik bütün tehditlere rağmen. Bu yüzden eylemlerde sendika üyesi olmayanların da sayısı hiç de az değildi. Talepler çok net bir dille ifade edildi. Yıllardır dile getirilen çalışma yaşamı, özlük hakları, halkın nitelikli sağlık hizmeti alması, özelleştirmenin ve uygulanan sağlık politikasının yarattığı yıkımın durdurulmasına dair talepler, Covid-19'un meslek hastalığı olarak kabul edilmesi talebi de eklenmiş oldu. İktidarın bütün görünmez kılma çabalarına/tehditlerine ve iklimsel koşullara rağmen eylemlerin başarılı geçtiğini düşünüyorum. Bu eylemsellik, kazanım elde edinceye kadar giderek daha güçlü bir şekilde farklı mücadele araçlarıyla devam edecektir.

Doktor
Ersin Uzun

“BİRLİĞİMİZİ KORUMALIYIZ”

Bu sene tıp bayramında olumsuz çalışma koşullarının, yoksulluk sınırının altına düşen ücretlerin ve özlük haklarının düzeltilmesi talebiyle sağlık çalışanları kutlama yapmak yerine 3 günlük greve çıktılar.

İlk gününden itibaren katılım oldukça yüksekti. Herkes 14 Mart günü Cumhurbaşkanının konuşmasını bekliyordu. Ancak konuşmanın içeriği somut adımlar yerine biraz geliştirilmiş olsa da vaatlerden öteye gitmeyince öfke daha da arttı. 2. günün katılımı da yükseldi. Şimdiye kadar hiç iş bırakmamış yerler, kişiler iş bıraktı. Bu iş bırakmanın bir dizi sonucu oldu.

Hükümet sağlık çalışanlarının kararlılığını gördü. Vaatlerini geliştirdi. Ama şimdilik sadece vaat olarak bir gelişme var. Somut bir adım henüz yok. Çünkü özel sağlık sektörü bu iyileştirmelere karşı. Kendileri ucuz ve kalifiye eleman bulmakta zorlanacaklar. Yetkililer bu iki gücün arasında kaldılar.

Bir antipropaganda aygıtı devreye girdi. “doktorlar halkı mağdur ediyorlar” söylemleri medya haberlerini hasta doktora değil, doktor hastaya saldırmış türü sosyal medya paylaşımları takip etmeye başladı.

Sağlık alanında var olan çok sayıda örgüte bu süreçte bir de meslek örgütleri(hekim sendikaları) eklendi. Bu da hekimler ile diğer sağlık personeli arasında hissedilir bir ayrışma yarattı. Bu anlayış TTB'yi ele geçirmek üzere hareketlenmeye başladı.

Süreç sona ermedi. Önümüzdeki günlerde sağlık çalışanları birliğini koruyabildiği ve karşı propagandayı etkisiz hale getirebildiği ölçüde başarılı olacaktır.

Doktor
Fatma

“AİLE HEKİMLERİ CEZA YÖNETMELİĞİNE KARŞI EYLEMLERİNE DEVAM EDİYOR”

Ülkemizde özellikle son 4-5 yıldır sağlıkta şiddet, özlük haklarında kayıplar ve ücretlendirmelerdeki hakedişlerde ciddi düşüşler artarak devam ediyor. Genel olarak bütün basamaklardaki hekimler bu nedenle sıkıntı yaşıyor. Bu değer kayıpları aile hekimlerini de etkiliyor.

30 Haziran 2021 tarihli Aile Hekimliği Ödeme ve Sözleşme Yönetmeliği ile hak ve hukuk tabanından yoksun bir ceza ve iş güvencesizliği dönemine girildi. Bu cezalandırma yönetmeliğinde, kanuni temelden yoksun biçimde keyfi nedenlerle aile hekimlerinin sözleşmelerini feshetme, disiplin ve para cezaları kesme gibi maddeler var.

Bu cezalandırma yönetmeliği iptal edilmediği için 2022 yılında daha uzun süreli iki ve üç günlük iş bırakma grevlerine karar verildi. 17-18 Şubat ile en son yaşanan 14-15-16 Mart grevlerine katılım giderek arttı, en son Mart iş bırakma eylemine birinci basamakta çalışan aile hekimlerinden yüzde 70-80 oranında bir katılım olduğu gözlemlendi. Bütün basamaklardaki hekimlerin de kendi alanlarında yaşadıkları problemler nedeniyle, Şubat ve Mart grevlerine yüksek oranda katılım gerçekleşti.

Doktor
Ayfer

“GEREKİRSE SÜRESİZ GREV YAPMALIYIZ”

Pahalılık ve enflasyon hepimizi etkiliyor. Doktorların satın alma gücü son bir yılda yarı yarıya azaldı. Ücretlerimize en az yüzde 100 zam yapılması lazım. Aile Sağlık Merkezleri (ASM) çoğunlukla devletin desteğinden mahrum kalıyor. Bu merkezlerin kamu tarafından inşa ettirilmesi veya kiralanması, içindeki tüm hizmetlilerin kamu görevlisi olması lazım.

Sağlıkta şiddet bütün hızıyla devam ediyor. Yeni önerilen yasa tasarılarının da bunu engelleyebileceğini düşünmüyorum. Çünkü adalet sistemi mağdurdan değil, güçlüden yana işliyor. Öncelikle hakimlerin, savcılarının sağlıkta şiddet konusunda toleranssız davranmaları gerekir.

Aile hekimleri ceza yönetmeliği üzerimizde Demoklesin kılıcı gibi sallanıyor. İl sağlık müdürlükleri her an bir aile hekiminin sözleşmesini feshedebilir. Bu yönetmelik iptal edilmediği sürece eylemlere devam etmeliyiz, gerekirse süresiz grev yapmalıyız.

SAVAŞA HAYIR DİYENLER KAZANACAK!

OZAN TEKİN

Ukrayna topraklarının Rusya tarafından işgalinin birinci ayı geride kalıyor. Savaş şimdiden muazzam bir yıkıma yol açmış durumda. 44 milyonluk ülkede nüfusun dörtte biri, 10 milyon kişi evlerini terk ederek kaçmış durumda. 3.4 milyonluk bir toplam da Ukrayna sınırlarını terk ederek mülteci olarak komşu ülkelere kaçtı. Bu yazı yazıldığı anda resmi rakamlar 902 sivil ölümünü, 1500'e yakın yaralı sivil kaydetmişti. Gerçek sayının bunun üstünde olduğu, buna askerler de eklendiğinde ölenlerin sayısının binlerle ifade edildiği kolayca tahmin edilebilir.

Zelenski ve Putin'i içermeye çalışan diplomasi trafiği fazla sonuç vermiş değil. Ukrayna cumhurbaşkanı, barış için müzakereler çökerse bunun "Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açabileceğini" iddia etti. Rusya, Ukrayna'da "Nazi oluşumlarına karşı" savaştıklarını iddia ediyor ve kuşattıkları şehirlerin teslim olmasını istiyor. Çin, ABD'ye "Rusya'ya Ukrayna'da kullanmak üzere silah sağlamadığını" anlatarak tarafsızlığını kanıtlamaya çalışıyor. Türkiye ise barış görüşmelerinin yakın olduğunu, buna ev sahipliği yapmak istediklerini, "Rusya ile ilişkilerinin Ukrayna'yı desteklemelerine engel olmadığını" söyleyerek bu kapışmadan kendi uluslararası pozisyonunu güçlendirerek çıkmaya çalışıyor.

Silahlanma yarışı

Soğuk Savaş'ın sona ermesinin üstünden 30 yıldan fazla süre geçmesine rağmen, kapitalizm savaş üretmeye devam ediyor. Ukrayna'yı işgal eden Rusya, dünyanın en güçlü ikinci ordusuna sahip. Silahlanmaya yıllık 85 milyar dolar bütçe ayırıyor. Dünyanın en büyük tank filosuna, ABD'den sonra en çok sayıda hava aracına, ABD ve Çin'in ardından en büyük üçüncü donanmaya sahip. Önümüzdeki üç yılda askeri bütçesini yüzde 44 artırması öngörülüyor. Putin böylesi bir militarist makinaya dayanarak Ukrayna'yı işgal etti. Karşısında duran NATO güçleri de devasa askeri aygıtlara sahip.

Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün (SIPRI) dünya genelindeki silah ve askeri teçhizat satışıyla ilgili 2017-2021 dönemini 2012-2016 ile karşılaştırdığı raporunda, dünya çapında silah ticareti yüzde 4,6 oranında azalma kaydederken Avrupa ülkelerinin askeri harcamalarını yüzde 19 oranında artırdığı görüldü. Bunun yanında ABD'nin de silah ve askeri malzeme ihracatını önceki dört yıllık dilime göre yüzde 14 artırdığı tespit edildi.

Putin destekçiliği

Savaşa bakışta toplumun büyük çoğunluğu Ukrayna halkının trajedisi karşısında Rusya'nın işgalini görüyor. Ancak solda ve savaş karşıtı hareket içerisinde, Rusya'yı ve Putin'i zaman zaman mazur gören, zaman zaman açıkça destekleyen tutumlar oldukça yaygın. Bunların en ılımlısı, "emperyalist savaşa hayır" sloganının altında NATO'nun rolünü öne çıkarıyor, Rusya'yı ya görmezden geliyor ya da ikincil sebep olarak konumlandırıyor. Daha açık Putin destekçileri ise Suriye'de olduğu gibi Ukrayna'da da Rus güçlerinin "Ukrayna'daki faşistlere karşı savaştığını" söyleyen Putinci argümanı açıkça savunuyor. Burada Doğu Ukrayna'daki iki bölgede yaşayan halkların "kendi kaderlerini tayin hakkını" emperyalist-yayılmacı bir politika izleyen Rusya'yı desteklemek için dayanak yapıyorlar.

Oysa Putin hem ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına hem de 1917'deki muzaffer işçi devrimine önderlik eden Bolşevikler'e ateş püskürüyor. İşgali başlatmadan önce bu yüz-

den Lenin'e saldırdı, Ukrayna'nın bir ulus olmadığını iddia etti.

NATO'nun, ABD ve AB'nin Doğu Avrupa'ya doğru genişleme, buradaki ülkeleri etkileri altına alıp Rusya'yı çevreleme planlarına, bu doğrultudaki askeri hamlelerine, Rusya'ya yönelik ambargolarına karşı çıkmak elbette doğru bir tutum. Ancak Ukrayna'daki savaş asıl olarak Rus işgali etrafında sürüyor ve bunu en öne yazmadan yapılacak her türlü ABD/AB/NATO eleştirisi açıkça Putin'in safına düşmek oluyor. Burası uluslararası işçi sınıfının, ezilen halkların safı değil. Sosyalist işçi gazetesi açıkça Rusya'nın işgaline karşı çıkıyor, bunun yanında NATO güçlerini de eleştirerek "Ne Washington ne Moskova" şeklindeki gerçek savaş karşıtı sosyalist geleneği savunuyor.

NATO çözüm değil

Bunun yanında, Ukrayna'daki savaşa karşı olanlar arasında, Rusya'yı durdurabilecek tek gücün NATO'nun askeri müdahalesini savunanlar da var. Putin'in militarist aygıtına daha büyük bir militarist aygıtla karşı koymayı savunmak, savaşın şiddetlenmesinden başka bir anlam taşımıyor.

NATO'nun ve Batı emperyalizminin savaşları ezilen halklara hiçbir yarar getirmedi. Afganistan ve Irak'ı "demokrasi götürme" ve "terörizme karşı mücadele" adı altında kan gölüne çevirdiler. Tüm dünya Batı emperyalizmine karşı çıktı. 2011'de Libya'da "diktatöre karşı devrimi destekleme" adı altında ülkeyi hâlâ devam eden bir kaosa sürüklediler. Suriye'de devrimin kazanması için Batı'nın askeri müdahalesini bekleyenler, hâlâ bu "olumlu" müdahaleyi bekliyorlar. Oysa Batı yalnızca İŞİD'e karşı askeri operasyonlar düzenledi, Esad olduğu yerde duruyor. NATO herhangi bir kötü güç karşısında yardım bekleyebileceğimiz bir yapı değil, aksine dünyanın en büyük ve eli kanlı savaş örgütü.

Biz Putin'in işgalinin sonlanmasından hatta iktidarının yıkılmasından yanayız. Ancak bunun nasıl yapılacağı son derece önemli. Ukrayna'daki direnişe, tüm dünyadaki savaş karşıtlarının basıncına ve Rusya'da Putin'e karşı sokağa çıkanların birlikteliğine güveniyoruz. Gerçek barışı sağlayabilecek olan güçler bunlardır. I. Dünya Savaşı'nı bitiren birbiriyle savaşan iki ülke olan Rusya ve Almanya'da işçilerin hükümetlerine

karşı ayaklanmalarıydı. Anti militarist geleneğin takip edeceği yol ancak bu olabilir.

Savaş karşıtı bir hareket

Dolayısıyla biz de Türkiye'de böylesi bir hareketi inşa etmek için çabalamalıyız. 2022 başından beri greve giden on binlerce işçinin, 2003 yılında Irak'taki savaşa karşı devasa gösterileri inşa edenlerin, iklim hareketinin genç aktivistlerinin, sosyalistlerin, Müslümanların ve kalbi Ukrayna halkıyla atan herkesin bir araya geleceği devasa gösterileri inşa etmeliyiz.

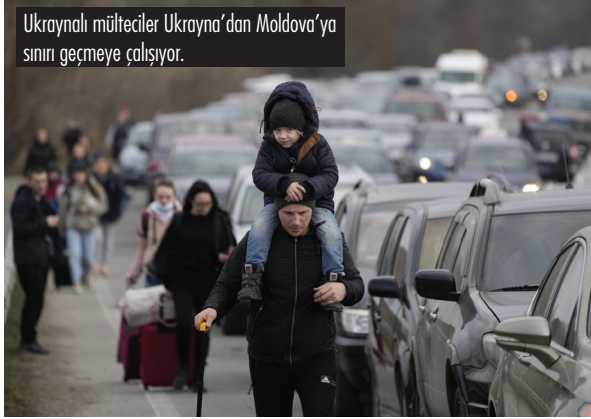
2003'te 1 Mart'ta yapılan gösteri böylesi bir birlikteliği sağlamıştı. Bu sayede meclisteki oylamada hükümet bölündü ve tezkere Erdoğan'ın tüm çabasına rağmen reddedildi. Bunu bir daha yapmak ve savaşa karşı sesimizi yükseltmek mümkün. Bu doğrultuda çabalarımızı sürdürmeye devam edeceğiz.

AKP NEREDE DURUYOR?

Türkiye hükümeti, Ukrayna'daki savaşı, uluslararası siyaset arenasında bozulan itibarını düzeltmek için bir fırsata çevirmek istiyor. Bir yandan resmi olarak NATO ile tutum alırken, diğer yandan Putin ile de görüşüyorlar. Bunu "Putin'le dostluklarının Ukrayna'yı desteklemeye engel olmadığı" gibi bir argümanla destekliyorlar. Oysa Türkiye bölgedeki birçok çatışmanın aktif bir parçası ve AKP, kendi egemen sınıfının çıkarları doğrultusunda bölgesel güç olma iddiasıyla buralara müdahil oluyor. Türkiye'nin "barış" için arabuluculuk görüşmelerinin barışla hiçbir ilgisi yok. AKP aynı zamanda SİHA'larla Ukrayna'nın militaristleşmesine aktif olarak katkıda bulunuyor. Dolayısıyla buradaki savaş karşıtları Türkiye'nin NATO'dan ayrılmasını, Putin'le başta Suriye olmak üzere her yerde kurulan ilişkilerin kesilmesini, askeri cephane ve diğer ekipmanların sevkiyatına son verilmesini savunmak zorunda.

UKRAYNA'DA NAZİLERLE Mİ MÜCADELE EDİLİYOR?

Putin'in iddiası Ukrayna'da faşizme karşı savaştıkları. Ülkenin Cumhurbaşkanı Zelenski sağcı ve ABD yanlısı bir lider, ancak bir Nazi değil. Ülkede 2014'te Rus yanlısı hükümetin devrilmesi sonrası bir "ulusal mit" ve birlik havası inşa ediliyor. Ancak aşırı sağ ve nazi grupları Rusya'nın iddia ettiği kadar merkezi bir rolde değil. Elbette sağcı hükümetlerin politikaları dünyanın her yerinde olduğu gibi Nazilere de daha verimli bir alan sunuyor. Ancak Rus işgali "faşizme karşı bir savaş" değil. Zira Avrupa'nın merkezi siyasetçilerine karşı çıkan aşırı sağcılar uzun yıllar boyunca Putin'e sempatiyle baktılar. Fransa'da Le Pen'in Putin'le pozunun olduğu broşürler dağıtılıyordu. İtalyan aşırı sağının lideri Matteo Salvini de benzer şekilde açıkça Putin'i destekliyordu. İngiltere'de Muhafazakâr Parti'nin lideri Boris Johnson, yıllarca Rus rejimine bağlı oligarklardan bağış aldığı için eleştiriliyor. Putin'in yayın organlarında, Ukrayna'nın Donetsk bölgesinde Rus Emperyal Hareketi adlı aşırı sağcı beyaz üstünlükçü grubun bayraklarının taşındığı gururla söyleni-

Ukraynalı mülteciler Ukrayna'dan Moldova'ya sınırı geçmeye çalışıyor.

yor. Ukrayna'da savaşan Wagner Grup adlı hareketin birçok aşırı sağcı ağıla bağlantıları var. Trump ve ekibi defalarca Putin hakkında övgü dolu sözler sarf ettiler. Dünyada yükselen aşırı sağ ve faşist hareketler gerçek bir tehdit, fakat Rusya gibi devletlerin savaşları hiçbir şekilde "anti-nazi" bir mücadele değil.

MÜLTECİLERLE DAYANIŞMAYA!

Milyonlarca Ukraynalı, savaş nedeniyle sınırları geçerek başka ülkelere göç etti. Ortadoğu halklarının yıllardır karşı karşıya kaldığı dram, bu kez Avrupa'nın göbeğinde yaşanıyor. Avrupa hükümetleri bu kez siyasi olarak işlerine geldikleri için bunlara kapılarını açıyorlar ancak ırkçılığın etkileri de birçok yerde hissediliyor. Ukrayna'dan kaçan siyah mülteciler ayrımcılığa uğruyorlar. İngiltere, sadece Ukrayna'da yaşayan aile ferdi olan göçmenleri kabul

ediyor. Savaş ilerledikçe mülteciler yıllardır devam eden ırkçılığın kurbanı olacaklar. Türkiye'de ise Ukraynalılar övülerek buradaki Suriyeli, Iraklı, İranlı, Afgan göçmenlere yönelik düşmanlık kıskırtılıyor. Bir yandan savaşa karşı çıkarken bir yandan da tüm göçmenlerle dayanışmayı inşa etmek son derece önemli. Savaştan, ırkçılıktan ve yoksulluktan kaçan herkese tüm sınırlar açılmalı ve insanca yaşama koşulları sağlanmalı.

GÖRÜŞ
Roni Margulies

EMPERYALİST TERMINATÖR

Arnold Schwarzenegger'in Rus milletine hitaben kaydettiği videoyu görmüş olabilirsiniz. Rusları ne kadar sevdiğini belirttiikten ve Putin'e "Bu savaşı sen başlattın, sen durdurabilirsin" dedikten sonra, Rus halkına "Size yalan söyleniyor. Bu illegal bir savaş. Bütün dünyanın mahkûm ettiği anlamsız bir savaş uğruna hayatlarınız, vücutlarınız, geleceğiniz feda ediliyor" diyor. Dokuz dakikalık bir video.

Önce "Kim takar terminatörü?" diye düşündüm. Ama yanıldığımı anlamam uzun sürmedi.

Çok kısa süre içinde Twitter'da videoyu 25 milyon kişi izledi, 325.000 kişi retweet etti. Meğerse Schwarzenegger Rusya'da çok popülermiş.

Yine de videonun orada bir etkisi olacağını sanmıyorum.

Ama Türkiye'de çok izleyen olursa korkarım etkili olabilir.

En azından sol cemahta olumsuz bir etkisi olabilir:

"Schwarzenegger Amerikalı bir ayı olduğuna göre, herhalde Rusya'nın işgalinde Schwarzenegger'le aynı saflarda olup Ukrayna'yı destekleyecek değiliz!"

Doğrusu Türkiye solunda kimsenin tam da bu kadar gülünç olacağını düşünmüyorum. Ama Putin'i eleştirmenin emperyalizmle aynı saflara düşmek anlamına geleceğini düşünenler az değil.

Bütün siyasî hayatını Sovyetler Birliği'ne küfür etmekle geçiren Doğu Perinçek bugün Putin'in ayağına destek heyetleri gönderiyor.

On yıllar boyunca Sovyetler Birliği'ni "revizyonist" diye tanımlayan/eleştiren bir örgüt bugün yaptığı açıklamalarda "işgal" ifadesini bir türlü kullanmıyor.

Bir ülkenin 190.000 asker ve en gelişkin silahlarla komşusunun topraklarına girmesini kınayınca, lanetleyince emperyalizmle aynı saflara düşeceklerini niye düşünüyorlar?

Çünkü emperyalizmi Amerika ile ilgili bir şey zannediyorlar. "Amerika'nın dünyanın geri kalanına yaptığı kötülükler" olarak anılıyorlar.

Dolayısıyla, Amerika'yla itişen herhangi bir ülke iyi bir şey yapmış oluyor.

İyi de, o zaman Rusya'nın elli yıl boyunca bütün Doğu Avrupa ülkelerini adeta sömürgeleştirmesini nasıl anlayacağız? Afganistan'da, Çeçenistan'da yaptıklarına ne diyeceğiz?

Veya Türkiye'nin Ortadoğu'da, Kıbrıs'ta, Kuzey Afrika'da güç olabilmek için çabalamasını, sağa sola asker yollamasını nasıl yorumlayacağız?

Emperyalizm Amerika ile dünyanın kalanı arasındaki bir şey değil. Amerika, Çin, Avrupa ve Rusya arasında karmaşık bir jeopolitik ve ekonomik hegemonya mücadelesi. Ve bunların ayaklarının dibinde her bölgede daha az güçlü alt-emperyalist ülkeler kendi çıkarlarını dayatmaya çalışıyor.

Rusya 30 yıl önce geri düştü, şimdi tekrar 'büyükler' arasına girmeye çalışıyor. ABD ile Avrupa bunu engellemek istiyor.

Sosyalistlere düşen, ülkeler arasında taraf tutmak değil, basit bir ABD düşmanlığı yapmak değil, her durumda uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını kollamaya çabalamak.

STALİN'İN RUSYA'SINDAN PUTİN RUSYASI'NA EMPERYALİZM

ÇAĞLA OFLAS

Putin Ukrayna'yı bombalamadan birkaç gün önceki konuşmasında "Ukrayna diye bir halk yoktur, Ukrayna eşittir komünizm, Ukrayna'yı Lenin kurdu. Stalin Lenin'in hatalarını düzeltmeye çalıştı..." dedi. Ayrıca Ukrayna'yı neonazi olmakla suçladı. Putin'in Lenin'i eleştirmesi, aynı anda "komünizm" ve "nazizm" düşmanlığı yapması çelişkili bir durum değil. Lenin 1917 Ekim devrimini, Çarlık Rusyası'nın yıkılışını ve halkların hapisanesi olan Rusya'da devletin savunduğu "Büyük Rus milliyetçiliği" politikalarının çöpe atılmasını ve dünya devrimini temsil ediyor. Stalin ise "büyük Rus milliyetçiliğinin" yeniden diriltilecek, tek ülkede sosyalizm politikaları etrafında dünya devriminin imha edilip, halkların baskı altına alınması anlamına gelmekte. Stalin ile Lenin arasında bu kadar keskin bir ayrımın otoriter bir figür olan Putin tarafından yapılması tarihin bir cilvesi olmakla birlikte Putin'in Stalin sevgisi Ukrayna'yla ortaya çıkmadı.

Putin, Stalin ve Sovyet dönemini güncel siyaset açısından oldukça kullanışlı buluyor. Stalin'i "Rusya'yı yeniden büyük yapma" hedefleri üzerinden inşa ettiği, tüm medyayı kontrol altına alan, her türlü gösteri ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan, tüm muhalefeti ezen 12 yıllık otoriter rejimini meşrulaştırmak için her fırsatta kullanıyor. Özellikle 1941-1945 tarihleri arasında geçen, Nazi Almanyası'nın Rusya topraklarına saldırdığı "Barborassa Harekatı"na Nazi Almanyası ve diğer Mihver Devletlere karşı verilen "Büyük Vatanseverlik Savaşı" olarak nitelendiriyor. Bu savaş Putin'in "Rusya'yı yeniden büyük yapma" ideali açısından merkezi bir role sahip. (Melike Işık, "Putin ve Günden güne otoriterleşen Rusya", Enternasyonal Sosyalizm, Sayı: 6, S.76-81) Milyonlarca insanın hayatını kaybettiği bu savaş, Rusya'nın sınırlarının genişletildiği, Doğu Avrupa ülkelerinin tamamının işgal edilip, devlet kapitalisti rejimlerin kurulduğu, Rusya'nın dünya nüfusu ve coğrafyasının önemli büyüklükte bir bölümü üzerinde hegemonya kurmasını sağladığı bir savaştır.

Devlet kapitalizmi

Rusya'da Stalinizm 1917 Ekim devrimini gerçekleştiren işçi sınıfının izolasyonu sonucunda bürokrasinin yükselişe geçmesiyle hâkim oldu. 1920'lerin sonunda Stalin'in başında bulunduğu bürokrasi tek bir şirket gibi kaynakları ve ekono-

miyi yönetme gücüne erişmişti. Tony Cliff'in söylediği gibi bir fabrika gibi işleyen bu devasa yapının işleyişi iç piyasaların yarattığı basınçla değil, dışsal basınçla belirleniyordu.

1928'de gerçekleştirilen ilk beş yıllık kalkınma planı da Rusya'yı devletler arası rekabette, batılı devletlere rakip olabilecek, sanayi temelli ve askeri kapasitesini arttırmaya yönelik bir hamle olarak gerçekleşti. Nitekim Stalin planlı ekonomiye geçiş konuşmasında; "Gelişmiş ülkelerden 50-100 yüzyıl gerisindeyiz, bu mesafeyi on yılda katetmek zorundayız" diyordu.

Stalin batılı ülkelerin sanayileşmesi için kullanılan tüm yöntemleri Rusya'da tekrarlandı. Tarım zorla kolektifleştirildi. Grev karşıtı yasalar ve işçilere yönelik karne uygulaması başlatıldı. "Gulag" adındaki devasa büyüklükteki çalışma kampları inşa edildi. 1929 krizi ve II. Dünya Savaşı 1929 ekonomik çöküşün sonucunda Almanya'da Nazilerin iktidara gelmesi, Hitler'in II. Dünya Savaşı'na yol açacak adımlar atması, Rusya'daki sermaye birikimi rejimi açısından önemli fırsatlar yarattı.

Hitler'in iktidara yükselişi sırasında Stalinizm'in hâkim olduğu III. Enternasyonal aracılığıyla "sınıfa karşı sınıf" politikaları kapsamında, işçi sınıfı örgütlerinin tamamını yok eden Mussolini ve Hitler değil, sosyal demokrasi düşman ilan edildi. Hitler iktidara geldikten iki yıl sonra da faşizme karşı burjuvaziyle oluşturulan "halk cephesi" koalisyon politikaları savunuldu. Rusya'nın Dış İlişkiler Komiseri Maksimov Litvinov Hitler'e karşı "kolektif güvenlik" politikaları ekseninde uluslararası düzeyde diplomatik politikalar geliştirdi. 1935 yılında Stalin Fransa ve Çekoslovakya ile arasında karşılıklı yardım paktı anlaşması imzaladı. Böylelikle Avrupa'da iki askeri blok oluştu.

Bir yıl sonra Fransa'da ve İspanya'da Halk Cephesi hükümetleri kuruldu. Halk Cephesi politikaları işçi sınıfını paralize edilerek, faşizmin güç kazanmasına yol açtı. Nazilerle anlaşmayı Stalin'in II. Dünya savaşı esnasında iki kapitalist blok arasındaki kapışmada "yesinler birbirini" tutumu izledi. Savaş Rusya'nın nüfus alanının genişletilmesi açısından fırsat olarak görmekteydi. Nitekim Hitler'in Versailles Anlaşması'nı çöpe atıp Ren bölgesine tekrar girmesi, ardından Avusturya'yı Almanya'ya katması sonrasında Hitler'e yanaştı. Dış İşleri Komiseri Litvinov'un yerine Molotov'u getirdi. Yahudi olan Litvinov'un görevinden uzaklaştırılmasıyla Dış İşleri komiserliği

Yahudilerden temizlenmiş oldu. Bu hamleyle Stalin Hitler'e bir adım daha yaklaştı. Almanya'nın Polonya'yı işgal ettiği 1 Eylül 1939 tarihinde Hitler ile Ribbentrop adlı saldırı-mazlık anlaşması yapıldı.

Stalin'in savaş suçları

Anlaşmaya göre Polonya'nın doğusu, Finlandiya, Estonya ve Letonya Rusya'nın nüfuz alanında kaldı. Hitler'in Polonya'yı işgal etmesinden hemen sonra harekete geçen Rus orduları Polonya'nın kalan kısmını işgal ettiler. Molotov bir gece yarısı Polonya büyük elçisini çağırarak eline bir kâğıt parçası tutuşturdu ve "Polonya devleti artık yok" dedi. Rusya'nın Polonya'da gerçekleştirdiği işgal sonucunda Gulag'larda tutulan 40 bin Polonyalı subay ve üst düzey insanın öldürüldüğü Katyn Katliamı dahil 500 bin insan yaşamını kaybetti. Rusya tanklarının gölgesinde Estonya ve Letonya'da da üsler kurdu ve toprak talebini Finlandiya'nın kabul etmemesi üzerine Finlandiya'ya girdi. Ancak Finlandiya büyük bir direniş gösterdi. Finlandiya işgali Rusya'yı Fransa ve İngiltere ile savaşın eşiğine getirdi. Bu ülkeler Rusya'ya karşı ekonomik yaptırımlar uyguladı. Rusya isteklerinin çok az kısmını elde edebildi.

Finlandiya olayı sonrasında Litvanya, Estonya ve Letonya tamamen işgal edildi. Devlet başkanları Gulag'a götürülerek yok edildi. İşgal bölgelerinde büyük bir terör devreye sokuldu. Yüzlerce kadın, çocuk, erkek Rusya'nın topraklarına sürüldü. Rusya'nın muazzam ekonomik büyüklükteki Baltık bölgelerini Ruslaştırması Almanya'nın çıkarlarıyla çatışmaktaydı. Savaşın kaderini belirleme gücüne sahip, petrol yatakları, bakır, alüminyum, kurşun gibi değerli madenlerin bulunduğu Romanya'nın da Rusya tarafından işgali Hitler'in Rusya'ya karşı harekete geçmesine yol açtı. (Sean McMeekin, "Stalin'in Savaşı", Çev. Zeynep Demir, Kronik Yayınları, S.222) 1941-45 arasında süren savaşta Rusya, Doğu Avrupa'nın tamamını, Asya'nın da önemli bir kesimini fethederek savaşı zirvede tamamladı.

Rusya'nın fethettiği toprak ve "ganimet" açısından bakıldığında ABD dışında savaşın diğer galibi Stalin'di. Nitekim savaş sonrasında Batıyla Yalta anlaşmasını imzaladı. Birleşmiş Milletler'e girmeyi kabul etti. Ancak, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ndeki veto hakkını da garanti altına alarak, ikinci emperyalist blokun başını çekti.

İşgale hayır!

Rusya Dış İşleri Bakanı Sergey Lavrov aralarında kadın ve çocukların olduğu binlerce sivilin ölümüne, milyonlarcasının da yerinden edilmesine yol açan bombardımanla, Rusya topraklarına yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmayı hedeflediklerini söyledi. Kendi sınır güvenliğini korumak için başka ülkeleri işgal etmek, ABD'nin Afganistan ve Irak'ı işgali esnasında Bush tarafından dile getirilmişti. Türkiye'de Libya ve Suriye'ye yapılan müdahalelerde benzer politikalar geliştirdi. ABD dünya üzerindeki sarsılan hegemonyasını yeniden kurmak için dünyanın pek çok yerinde sürmekte olan savaşın başlatıcısı. Ancak ABD emperyalizmi teşhir edilirken, Rusya ve Çin'in emperyalist doğaları göz ardı edilmekte, eski Rusya'nın yer aldığı nüfuz alanları ve Çin'in Hongkong ve Tayvan gibi nüfuz alanları iki ülkenin arka bahçesi olarak kabul edilmekte. Rusya'nın ve Çin'in nüfuz alanlarını genişletmeye yönelik hamleleri göz ardı edilmekte. Oysa bu savaş milyonlarca Ukraynalının dışında, milyonlarca emekçinin yaşamını doğrudan etkilemekte. O nedenle amasız, fakatsız, Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline karşı çıkmak zorundayız.

Alman dışişleri bakanı Joachim von Ribbentrop (solda), Sovyet lideri Joseph Stalin (ortada) ve Sovyet Dışişleri Bakanı Vyacheslav Molotov (sağda), Alman-Sovyet Saldırmazlık Paktı'nı imzalarken. Moskova, Ağustos 1939.

HAREKET, BAHAR EYLEMLERİ VE SENDİKAL BÜROKRASİ?

ŞENOL KARAKAŞ

İşçi sınıfının devletin ve patronlar sınıfının saldırılarına vereceği yanıtları güçsüzleştirilen temel sorunu sendika bürokrasisidir. Ocak-Şubat ayında yaklaşık 110 fiili grev olmuş ve sağlıkçıların eylemleriyle beraber on binlerce işçi harekete geçmişken, çeşitli kitlesel sendika konfederasyonları harekete geçmemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Hatta Genel-İş içinde genel merkezin Ek Protokol talebini dile getiren Kadıköy Belediye iş yeri temsilcisi işçileri tasfiye etmesi gibi eğilimler daha vahim örnekler. Sadece harekete geçmemekle kalmıyor, harekete geçilmesini talep eden öncü işçileri sendikalardan tasfiye etmeyi planlıyor. Hareketin mücadele içerisinde bu zaftan kurtulup kurtulamayacağı çoğu kez mücadelede yer alan işçilerin tabandaki gücüne, öfkesinin yaygınlığına ve derinliğine, kazanma azmine, tabanda öncü işçiler ağının içinde etkili olan sendika bürokratlarından bağımsız sosyalistler ağının var olup olmadığına bağlıdır. İşçiler çoğu kez, olağan mücadele anlarında,

Aslında patronlarla işçiler arasında duran ama bu arada konumlarını emekten yana bir görüntü ve propaganda ile gizleyen sendika bürokratları, işçi düşmanı gerçek yüzlerini gizlemeyi ancak işçilerle patronlar sınıf mücadelesinin açık kutuplaşması içinde yüz yüze gelene kadar başarabilirler.

toplu sözleşme dönemlerinde umutlarını, kendi çıkarlarını savunacağını düşündükleri tek gerçek güç olarak gördükleri sendikalara, dolayısıyla sendika yöneticilerine bağlanmış durumdaydılar.

1980'ler ve 1990'larda birçok işçi eyleminde işçiler, "hükümet istifa"dan sonra sık sık, sendika başkanlarına hitaben "silkele başkan düşecekler" ve "başkan seninle ölüme de gideriz" sloganlarını atıyorlardı. Sendika başkanları, özellikle işçi mitinglerinde işçilerin bu kitlesel ruh halini şova çevirmek konusunda oldukça maharetlidir. Bu manevrayla işçilerin heyecanlarının sözcülüğüne soyunma "görevini" layıkıyla becerebilmesi, sendika yöneticilerinin, sendikal bürokrasinin mücadele misyonu ve varlık nedeni açısından belirleyicidir.

Madalyonun iki yüzü

Sendikacılar, işçilerin nefretlerini odakladıkları patronlara ve hükümete yönelik saldırgan rollerini oynayarak işçi sınıfının eyleminin sertleşmesi durumunda hareketin "önderliğini" yapmayı güvence altına alırlar. Çoğu kez de bu güvenceye dayanarak, alabildiğine sıradan bir önderlikle dahi taleplerini kazanabilecek, buna hazır olduğunu eylemlere katılımı ve mücadele ısrarıyla gösteren işçi sınıfını sakinleştirmeyi ve sınıf hareketinin önünü kesmeyi başarabilmektedirler.

Aslında patronlarla işçiler arasında duran ama bu arada konumlarını emekten yana bir görüntü ve propaganda ile gizleyen sendika bürokratları, işçi düşmanı gerçek yüzlerini gizlemeyi ancak işçilerle patronlar sınıf mücadelesinin açık kutuplaşması içinde yüz yüze gelene kadar başarabilirler. Bu açık kutuplaşma sendika bürokratlarının gizleneceği tüm kapı arkalarını anlamsızlaştırır. İşçi sınıfının kendisine yönelen saldırılara karşı topyekûn bir hareketi günün sorunu olur.

Bürokrasiyi işlevsiz kılmak

Bu topyekûn hareket, işçilerin çıkarlarını savunduğunu iddia eden her düzeydeki işçi örgütünün, doğrudan kitle eyleminin açılıp genişleyeceği kanallar işlevini görmek üzere görev başına gelmelerini zorlar. İşte böylesi anlar en çok sendika bürokratlarını rahatsız eder. Çünkü gerçek görevleri emekten yana görünerek burjuvaziye hizmet olan sendika yöneticileri, tüm safların berraklaştığı böylesi dönemlerde teşhir olmaya başlar. Söyleyecekleri bir söz, alacakları bir karar, işçi sınıfı açısından ne berbat bir şey olduklarını bir anda açığa vurabilir. Eylem dönemleri bürokratların diken üstünde oturdukları dönemlerdir. Sendika bürokratlarının canını sıkan bu mücadele anları, burjuvazi ya da devlet açısından sendika yöneticilerinin en gerekli olduğu dönemlerdir. Sendikacılar, işçi sınıfına saldırıların tam cepheden yönetildiği bu gibi dönemlerde, işçilerin üzerindeki geleneksel etkilerini kullanarak olası işçi kabarmalarını engelleyebilirlerse ya da "gerektiği zaman" etkisini azaltmak ve önünü kesmek için bu kabarmaların başını kesebilirlerse patronlar

ve devlet açısından görevlerini yerine getirmiş olurlar.

1987 yazında Netaş işçileri tarafından tetiklenen işçi eylemlerinin yaygınlaşması, bu eylemlerin Türk Metal sendikasını bile Seydişehir'de üç aylık bir grev örgütlemek zorunda bırakması, 1988 yılında SEKA grevi ve bir dizi eylemle 1989 yılının kamu toplu sözleşmelerine işçilerin üzerindeki ölü toprağını atarak girmesinin üzerinden yepyeni ve beklenmedik bir hareket şekillendi. Bahar Eylemleri bu hareketliliğinin niteliksel olarak sıçrama yaptığı aşamamın adıdır. Hareket Türk-İş liderliğinin birleşik davranmaya ve gelmiş geçmiş en işçi düşmanı siyasetçilerden olan Turgut Özal'ın işçi "mali disiplini bozmama" bahanesiyle işçilere kırıntı bile vermemeye çalışan politikaları karşısında geri çekilmeye zorladı. Sonucunda aşırı sağcı sendika bürokrasisinin hareketi satmasını, hareketin dev boyutları engelledi. Sendikal bürokrasinin panzehrinin, işçi sınıfının aşağıdan ve yığımsal mücadelesi olduğu bir kez daha görüldü.

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk Sevim

İŞÇİLERİN ÖFKESİ ARTIYOR

2021'in ortalarında hafif hafif başlayan ve Eylül-Ekim aylarında artan işçi eylemleri, Kara Salı'dan (23 Kasım) sonra kelimenin tam anlamıyla pıtrak gibi yayıldı. Marksist.org'un işçi haberlerinde de sürekli yayınladığımız gibi, işçi eylemleri Ocak-Şubat'ta daha da arttı.

Sağlık işçileri; 8 Şubat'ta Türk Tabipleri Birliği'nin öncülüğünde, 17-18 Şubat ve 14-16 Mart'ta tüm sağlık örgütlerinin katılımı ile eylemler yaptı. Özellikle aile hekimleri ve hastanelerdeki doktorlar bu grevlere büyük sayılarla katıldı.

Ocak-Şubat aylarında özel şirketlerde başlayan işçi eylemlerinin hemen tamamı sendikal örgütlenmenin, toplu sözleşme düzeninin olmadığı işyerlerinde gerçekleşti. Patronların keyfi ücret zamlarına karşı, işçiler çoğunlukla kendi aralarında kurdukları birliklerle, bazı işyerlerinde sendikaların dışardan desteği ile eylemler yaptılar. Bazı işyerlerinde başarı elde ettiler, bazı işyerlerinde işten atılmalarıyla karşılaştılar. Örgütsüz işyerleri için bu süreç önemli bir mücadele ve örgütlenme deneyimi oldu.

Sendikal örgütlülüğün, toplu sözleşme düzeninin olduğu işyerlerinde ise işçilerin en büyük talebi ek zam verilmesi için sendikalardan işverenlerle ek protokoller yapılmasını istemek oldu. Ancak hemen hiçbir sendika yönetimi ek protokol yapmak için harekete geçmedi.

Sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde işçilerin enflasyon nedeniyle uğradıkları kayıpları telafi için muhtemelen yeni toplu sözleşme dönemleri bekleniyor. Örneğin Cam İşçileri şimdi toplu sözleşme sürecinde

bu pazarlığı yapıyorlar. İşveren yüzde 30 zam önerirken, yetkili sendika yüzde 63 zam istiyor.

Metal sektöründeki sendikalar Ocak ayında, yüzde 50'lerde olan resmi enflasyona rağmen yüzde 27 zamma imza atmışlardı, bu işçi hareketinde önemli bir moral bozukluğuna yol açtı, ama Mersin Çimsataş işçilerinin bu zamma itiraz etmesi havayı olumlu anlamda değiştirdi.

Pahalılık ve düşük ücretler konusunda tek tek işyerlerindeki itirazlar, direnişler daha kitlesel eylemlere yönelmeye başladı. DİSK Genel-İş sendikası İzmir şubelerinin düzenlediği mitingde binlerce işçi katıldı, işçilerin öfkesi bütün alana hakimdi. Bu miting, bu ekonomik koşullarda her eylemin bir sonraki eyleme ilham verdiğini ve genel grev lafının daha sık kullanılmaya başladığını gösteriyor. Bu eylemlerle örgütsüz işyerlerinde süren eylemler arasında güçlü birleşik mücadele bağlarını kurmak lazım. Aksi halde krizin faturası bütün ağırlığı ile işçi sınıfının üzerine binmeye devam edecek.

İKLİM KRİZİ ÜZERİNE BİR BELGESEL: YANGIN

VOLKAN AKYILDIRIM

Orman yangınları, eskiden beri oluyor. Fakat dünyanın en sıcak yıllarının yaşandığı son dönemde gerçekleşen yangınlar birer istisna olmanın ötesinde genel bir durum haline geliyor.

Geçen yıl yayınlanan Burning (Yangın) adlı belgesel, 2019-2020 yıllarında Avustralya'nın "Kara yazı" olarak anılan orman yangınlarının nedenini araştırıyor.

Yönetmen Eva Orner ile senarist Jonathan Schaerf imzasını taşıyan belgeseldeki en önemli vurgu, ülkenin en fazla nüfuslu eyaletlerini vuran, aylarca süren ve geriye büyük bir yıkım bırakan orman yangınlarının göz göre geldiği, iktidardaki sağcılarının iklim krizinin yarattığı felaketlere bile önlem almadığı.

Avustralya'da on binlerce öğrencinin başlattığı iklim için okul grevlerinin görülmüşüyle yapılan açılışın ardından, küre-

sel ısınmanın bilim insanları tarafından tespit edildiği ve egemenlere bildirildiği 1970'lerden itibaren yangınlara tanık olan ve onlarla savaşan itfaiyeciler, sağcı iktidarları uyaran bilim insanları ve aktivistler olan biteni anlatıyor.

Dünyanın en büyük kömür ve petrol ihracatçısı olmakla övünen sağcı yönetimler, düz ve kuraklıkla boğuşan ülkeyi fosil yakıtlara bağımlı kıldılar. Kirli enerjiyi tercih sonucunda, dünyanın ısısı artarken, orman yangınlarını söndürmek konusunda çaresiz kaldılar.

Buna karşılık yüz binlerce insan fosil yakıtlara ve iklim krizine karşı mücadele ediyor.

Yangın belgeselinde anlatılan sadece Avustralya'nın trajedisi değil.

Geçen yaz Türkiye'de çıkan orman yangınlarında 198.000 futbol sahası büyüklüğünde kızıl çam ormanı yandı. Türkiye ka-

pitalizmi de fosil yakıtlara bağımlı, sağcı iktidar küresel ısınmayla mücadele etmiyor ve yangınlar güçlülükle söndürülebildi.

Her yıl dünyanın ısısı artarken, iklim kri-

ziyle doğal mücadele yolu olan ormanların yanarak yok oluşu dehşet verici. İklim krizine karşı mücadelenin, insan ve canlı türlerinin geleceği açısından taşıdığı önemi bu belgeselde görebilirsiniz.

METAVERSE BİZLERE NELER VAAT EDİYOR

Bilimkurgu romanlarında, Star Trek, Marvel ve DC dizi/filmlerinde tasvir edilen, Minecraft ya da Fortnite gibi bilgisayar oyunlarında yaratılan sanal evrenlerin üzerine, Mark Zuckerberg'in Metaverse'i insanlık açısından bir gelecek vizyonu taşıyor mu?

Teknoloji ve oyun tanıtımcıları tarafından övülen Metaverse ne demek?

Türkçesiyle öte evren. Sanal olarak yaratılan, çok büyük yatırımlarla inşa edilen dijital bir alan.

Buraya nasıl girebiliyoruz? İnternet fatu-ramız ve bilgisayar ya da mobil telefonun üzerine sanal gerçeklik gözlüğü satın alarak.

Metaverse de neler yapabiliyoruz? İşte burası çok önemli.

2022 Ocak ayı itibarıyla dünyanın en zengin 6. kişisi olan Mark Zuckerberg, oyunun ötesinde bir sosyal ortam inşa ettiğini söylüyor.

Zuckerberg'in devasa yatırımlar yaptığı, bunun için en büyük sanal gerçeklik gözlüğü üreticisi şirketi satın aldığı, Facebook'un adını Meta olarak değiştirdiği, mobil telefonlardan sonra internetin ulaşacağı son nokta olarak reklamını yaptığı bu sanal gerçeklik bize şunları vaat ediyor:

- Gerçek hayatın yanı sıra burada avatarlarınızla varolabileceksiniz.
- Burada - yine avatarlarımızla - şirket

toplantılarına katılabileceksiniz.

- Gezdiğiniz şehirlerdeki lokantaları, dükkanları puanlayabileceksiniz, banka kartlarınızla alışveriş yapabileceksiniz.

Bize sanal gerçeklik gözlüklerini satın, müthiş bir gelecek vaat eden Zuckerberg kimdir?

Onun nasıl fırsatçı bir kapitalist olduğunu, Facebook fikrini nasıl arakladığını, kendi yanındakileri nasıl ekarte ettiğini, 2010 yılında gösterime giren ünlü yönetmen David Fincher imzalı Sosyal Ağ filmi çok iyi anlatır.

Facebook'un nasıl paralı-ticari bir alan haline geldiğini yıllar içinde gördük.

Müthiş sanal gerçeklikler yaratarak in-

sanlara keyif verici deneyimler yaşatan bilgisayar oyunlarının, her kademede nasıl fiyatlandırıldığına - ki artık bir soyguna döndü - tanık olduk.

Metaverse, Zuckerberg'in yeni bir para kazanma taktiğidir. Kişileri, şirketlere ve evlere hapseden hüznü bir yalnızlık vaat etmektedir. Tıpkı Metaverse'in öncülü Second Life gibi.

Sanal gerçekliklerin varlığı inkar edilemez ve geliştirilmelidir. Bunun için Meta gibi şirketlere işçilerin el koymasına ve sınıfsız bir toplumda herkesin parasız/eşit bir şekilde sanal evrenlere ulaşmasına ihtiyacımız var. Daha fazla şirket reklamına, tüketim propagandasına, soyguna değil.

PORTRELER Can İrmak Özınanır

MARIE EQUI

Marie Equi, 1872 yılında ABD'de Massachusetts eyaletine bağlı New Bedford'da doğdu. Göçmen bir ailenin çocuğu olan Equi, küçük yaşlarında tekstil fabrikalarında çalışmaya başladı. 1892 yılında lisedeki kız arkadaşı Bessie Holcomb ile Oregon'a yerleşti. Beş yılı Oregon'da geçirdikten sonra çift San Francisco'ya taşındı ve Equi burada tıp eğitimi almaya başladı. 1903 yılındaki mezuniyetinden sonra Oregon'a tek başına geri döndü. Doktorluk yapan Equi, işçi sınıfından kadın ve çocukların tedavisi için özel bir çaba harcadı.

Bu dönemde kürtaj henüz yasal değildi ancak Equi risk alarak ihtiyacı olan tüm kadınlara yardım ediyordu. Portland'daki Doğum Kontrolü Birliği'nin aktif bir üyesi olarak

doğum kontrolü konusunda toplumun bilgilenmesi için uğraştı, bu aktivite de o dönemde illegaldi. Equi, kadınların oy hakkı mücadelesinin de önde gelen aktivistlerindendi ve 1912'de zaferle sonuçlanan "Portland Kadınlar için oy veriyor" yürüyüşünü örgütleyenlerden biriydi. Bu dönemde Equi, ABD'de bir dönem üçüncü parti olan ve radikal reformları savunan İlerici Parti'nin bir üyesiydi. İlerici Parti, senatörlerin doğrudan demokrasi ile seçilmesini, seçilmiş temsilcilerin geri çağırılma hakkını ve referandumları savunuyordu.

1913'te konserve meyve üreten Oregon Ambalaj Şirketi'nde çoğunluğu kadınlardan oluşan işçiler, düşük ücretlere karşı greve başladı. Equi, greve destek için oradaydı. Elli kadının katıldığı yürüyüşün polis tarafından şiddetle bastırılması Equi'nin fikirlerinde ciddi bir değişime yol açtı. Equi, artık toplumun reformlarla düzelmeyeceğini savunuyordu. Kendini bir radikal sosyalist ve anarşist olarak tanımlayarak, International Workers of the World (IWW- Dünyanın Uluslararası İşçileri) örgütüne katıldı. Evsizliğe ve işsizliğe karşı kampanyalardan, ifade özgürlüğü ve göçmen işçilerin örgütlenmesi kampanyalarına kadar pek çok alanda aktivizme başladı. Her zaman açık bir lezbiyen olarak yaşayan Equi, 1915 yılında sevgilisi Harriet Speckart'la beraber Mary isimli bir kız çocuğunu evlat edindi.

I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesi üzerine Equi, savaş karşıtı hareketin önemli seslerinden biri hâline geldi. 1916'da Militarizme Karşı Amerikan Birliği'ne katıldı. Savaşa ve emperyalizme karşı mücadelesi devletin hedefine girmesine yol açtı. Bir gösteride "Ölmeye hazırlanan işçiler, JP Morgan ve Ortakları kâr etmek için hazır olmanızı istiyor" yazan bir pankartı elektrik direğinin tepesinden sallandırınca saldırıya uğradı. 1917'de ABD savaşa resmî olarak girdi, protestolara devam eden Equi, 1918'de Casusluk Yasası kapsamında ayaklanma çıkarmaya çalışmak ile suçlandı ve hapse mahkûm edildi. Savcı, Equi hakkında şöyle diyordu: "Kızıl bayrak Rusya, Almanya ve Avrupa'nın ciddi bir bölümü üzerinde dalgalanıyor. Size söylüyorum, bu kadını hapse atmazsanız, tüm dünya üzerinde dalgalanacak."

"Bolşeviklerin Kraliçesi" olarak anılmaya başlanan Equi, yaklaşık bir yıl hapis hâlinde kaldı. Bu bir yılda sağlığı önemli ölçüde bozuldu ve bundan ötürü eylemci olarak faaliyetlerini sınırlamak zorunda kaldı. 1940'lar ve 50'lerde antikomünist bir cadı avı yürütülürken Equi, Portland polisine listenin başına kendisini yazmaları çağrısında bulundu. 1952'de 80 yaşında hayatını kaybetti.

MARKSİZM 2022

14 – 17 Nisan

KRİZLER VE SAVAŞLAR ÇAĞINDA ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

Küresel zengin-fakir ayrımı daha da derinleşti. Pandemi, Mart 2020'de 614 olan ABD'li milyarder sayısı sadece bir yıl içinde 745'e yükseldi. Türkiye'de 2021 yılında 17 milyon kişi devlet yardımına muhtaçken, pandemiyle geçen bir yılda 85 bin 958 kişi milyoner oldu.

Kapitalizm sadece kâr önemseyen, canlı yaşamını asla önemsemeyen bir sistem, iklim krizi bu acımasızlığı daha da açığa çıkarttı. İktidarlar, iklim krizinin sorumlusu olan fosil yakıt şirketlerine kaynak aktarmaya devam etti. Yangın söndürme uçağı olmayan devletler enerji ve inşaat şirketlerine para aktardı. Bir avuç şirket için Amazon ormanlarını yıkıma uğrattılar.

2021 yılı boyunca 400'den fazla bölgede sıcaklık rekoru kırıldı. Atmosferdeki karbondioksit seviyesi 2021'de milyonda 414,3 parçacığa (ppm) ulaştı ve yeni bir rekor kırdı. Dünyanın her yerinde, hatta ülkelerin bile her yerinde aynı anda yangınlar, seller yaşanıyor, canlılar ölüyor.

Rusya'nın Ukrayna işgali ise kapitalizm ile savaşların ayrılmadığını ve milyonlarca insan ve canlı için büyük bir tehdit olmayı sürdürdüğünü gösterdi.

Kapitalizm bir adaletsizlikler ve eşitsizlikler sistemiydi. Covid-19, bunu görmek istemeyenlerin de görmesine neden oldu. Savaş ve Ukrayna'nın işgali, NATO'nun yayılmacılığını, Rusya'nın işgalci bir başka emperyalist blok olduğu-

nu kanlı bir şekilde kanıtladı. 2008'de yaşanan küresel finansal çöküş, kapitalizmin 1970'lerden beri yaşadığı daha genel, yapısal krizle örtüştü. Devletler şirketleri kurtarmak için ellerinden geleni artlarına koymazken ekonomik krizin tüm faturası işçi sınıfına ve yoksullara kesildi.

Ne yoksullukla mücadele önemli devletler için, ne de pandemi ve iklim kriziyle mücadele.

Varsa yoksa patronların kârı, varsa yoksa şirketler, varsa

yoksa askeri yatırımlar, inşaat, kömüre, petrole, doğalgaza yatırım...

Türkiye'de bir yandan bu küresel sermaye eğilimleri ege-menken öte yandan birbirine mecbur olan iktidar bileşenleri tüm toplumun üzerine pişkince gelmeye devam ediyor. Benzeri görülmemiş bir çürümeye her yere yayıldı. Hiçbir temeli olmayan faiz-kur teorileriyle işçi sınıfının alım gücünü yerle bir ettiler. Gerçek enflasyon yüzde 100'lere tırmandı.

Hayat pahalılığı baş edilecek gibi değil. Bunun tek bir sorumlusu var: Siyasal iktidar ve onun kararları. İşte pişkinlik burada devreye giriyor. Çözülen iktidar gerilemesini durdurmak için kendi ürünü olan sert fakirleşmeyi komplo teorileriyle açıklayıp muhalefetin sırtına yıkmayı hedefliyor.

Krizin faturasını aralıksız bir şekilde yoksullara çıkartıyor

Gelin, "krizler çağında özgürlük mücadelelerinin" nasıl örgütleneceğini birlikte tartışalım. Tartışmaları hep beraber örgütleyelim. Kadın mücadelesinden, LGBTİ+'ların direnişlerinden, aniden patlayıp büyüyen işçi direnişlerinden, iklim krizine karşı mücadeleden, uluslararası sosyalist hareketin içinden, göçmenlerle dayanışma örgütlenmelerinden ve Kürt halkının demokratik mücadelelerinden aktivistler olarak, hep birlikte tartışacağız.

	13:00-14:30	15:00-16:30	17:00-18:30	19:00-20:30
14 Nisan Perşembe	MARKSİZM 2022 KRİZLER ÇAĞINDA ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ			Kürt Halkının Uzattığı Barış Eli: Halkların Eşitliği İçin Bir Perspektif Konuşmacılar: Cuma Çiçek - Dila Ak Mahfuz Güleriyüz
15 Nisan Cuma				AKP-MHP Koalisyonu: Otoriter İktidarın Mimarisi Konuşmacılar: Sinan Özbek - Ümit Kıvanç Yıldız Önen
16 Nisan Cumartesi	Troçki'nin Faşizm Analizi ve Zamanın Testi Konuşmacılar: Can İrmak Özınanır Özdeş Özbay - Zilan Akbulut	Bir Avuç Şirket mi Gezegen mi? İklim mi Sistem mi? Konuşmacılar: Jonathan Nealle - Ömer Madra Tuna Emren	Toplumsal Cinsiyet Ayrımı, Nefret Söylemi ve Direniş Alternatifleri Konuşmacılar: Atilla Dirim - Ayşe Demirebilek Evrim Kepenek - Levent Pişkin	Direnişler çağında küresel bir sosyalist alternatifin önemi Konuşmacılar: Alex Callimicos Ghayath Naisse - Ozan Tekin Suda Meriç - Virginia Rodino
17 Nisan Pazar	1915'ten 2022'ye: Halkların Cumhuriyet Tarihi Konuşmacılar: Eren Keskin - Nevzat Onaran Roni Margulies	İşçi Sınıfının Direniş Potansiyelleri Konuşmacılar: Çağla Ofas - Ersin Damarsardı Furkan Sağlam - İlyas Şentürk Taha El Gazi - Zilan Akbulut Ayşe Can	Seçimler, Direniş ve Sosyalist Mücadele Konuşmacılar: Dila Ak - Ferda Keskin Şenol Karakaş	

ADRES: DSİP KADIKÖY - SÖĞÜTLÜÇEŞME CADDESİ, KALEM SOKAK, NO: 11, ARIF BEY İŞHANI, KAT:3, OSMANAĞA

KÖPEK SALDIRILARI VE HAYVAN DÜŞMANLARI

MELİKE IŞIK

Son zamanlarda kimi köpek saldırılarının gündeme gelmesiyle hayvan düşmanlığı tehlikeli boyutlara ulaşıyor. Öyle ki kimi hayvan düşmanları koro halinde köpek katliamı talep etmeye, köpeklere “zehirli et verilmesi gerektiğini” söylemeye başladılar.

Bu katliam tehditlerinin gündelik hayattaki yansıması ise oldukça korkunç. Köpeklere yönelik bu nefret, medyanın özensiz hatta kışkırtıcı dili, yetkililerin faturayı hayvanlara kesen söylemleri köpeklere yönelik saldırıları meşrulaştırıyor. Daha birkaç gün önce İstanbul’un Beykoz ilçesindeki bir çöp konteynerinde 19 köpek ölü halde bulundu. Birkaç hafta önce ise Başakşehir’de bir saldırgan kulübesine bağlı sahipli bir köpeği silahla ateş ederek öldürdü. Bunun gibi sayılamayacak kadar çok saldırı vakası mevcut.

Çözümü katliamda bulanlar

Köpek nüfusunu kontrol altına almanın yolunu kısırlaştırmada değil de katliamda bulan anlayış bu topraklara çok da yabancı değil. 3 Haziran 1910’da bildiğimiz en büyük köpek katliamı, Hayırsız Ada Katliamı gerçekleşti. İstanbul’daki köpek nüfusunun artışı üzerine o dönemin Belediye Başkanı Suphi Bey’in kararıyla 80 bin köpek Sivri Ada’ya (yani Hayırsız Ada’ya) gönderildi ve orada açlık ve susuzluk içinde ölüme terk edildi. Günlerce İstanbul’dan bu köpeklerin çığlıklarının duyulduğu anlatılır.

Gelgelelim bugün de hala köpek saldırılarının çözümünü köpek katliamında arayan, yalnızca canı değil aynı zamanda akıldan yoksun bir anlayış varlığını sürdürüyor. Hayvan hakları savunucularının yıllardır ısrar ettiği güvenli kısırlaştırma seferberliği zamanında yapılmış olsaydı bugün bu hayvan düşmanlarının varlıklarına bile tahammül edemediği sokak hayvanları bu nüfusta olmayacaktı.

Elbette sokaklardaki köpek nüfusu yalnızca insanların zararı ve faydası üzerinden değerlendirilebilecek teknik bir mesele değil. Meselenin temelinde etik boyutu var ve bu da yaşama hakkı başta olmak üzere hayvanların temel hakları-

na dayanıyor. Yine de zehirleyerek ya da toplatarak hayvanlardan bir an önce kurtulmayı öngören yaklaşımın sadece adaletsiz ve canice değil; aynı zamanda irrasyonel olduğunu ve temelinde saldırıları önleme isteğinin değil hayvan düşmanlığının olduğunu söylemekte fayda var.

Sorumlular kim?

Hayvan düşmanları bu saldırıların sorumluluğunu önce hayvanlara sonra ise hayvan hakları savunucularına atabiliyor. İktidar yanlısı haber kanalları, köpekleri toplayan belediyelere karşı çıkan ve sahipsiz köpekleri besleyen vatandaşları “köpekperest” olarak adlandırarak hak temelli bir kavrayıştan ne kadar uzak olduklarını bir daha gösteriyor.

Kimi köpeklerdeki saldırganlık, bu iddialardaki gibi köpeklerin haklarının savunulmasından, ihtiyaçlarının tanınmasından ve yerine getirilmesinden, yani hayvan düşmanlarının gözünde “şımartılmalarından” kaynaklanıyor. Tam aksine köpeklerini bir silah aracı olarak gören sahiplerden, köpeklere şiddet uygulayan, aç bırakan, işkence eden insanlardan kaynaklanıyor. Belediyeler, valilikler ve Tarım Bakanlığı ise sokaklardaki hayvan nüfusu ve bu hayvanların bakımının yapılması için üstüne düşenleri yapmayarak bu sorunların önünü açıyor.

Hayvan hakları savunucuları sokakların bakımsız ve sahipsiz köpeklerle dolu olmasını ya da köpeklerin saldırganlaştırılarak birer silah gibi kullanılmasını talep etmiyor. Aksine sahipsiz köpeklerin yuvalandırılmasını, sokaktaki hayvan nüfusunun kısırlaştırma yoluyla kontrol altına alınmasını ve saldırganlaştırılan köpeklerin rehabilite edilmesini savunuyor.

Toplatmak ve barınaklara göndermek çözüm değil

Konu ne zaman gündeme gelse tüm sahipsiz köpekleri bakımevlerine göndermek makul bir fikir gibi sunuluyor. Geçtiğimiz aylarda yaşanan bir pitbull saldırısından sonra

Erdoğan da “Sahipsiz hayvanların yeri sokaklar değil barınaklar olduğunu unutmamalıyız” demişti. Gelgelelim barınaklardaki koşullar, hayvanların temel haklarını hiçe sayıyor. Hayvanlar, çoğu zaman aç ve susuz kalıyor, soğuktan korunamıyor ve ölüme terk ediliyor. Hatta Elazığ Geçici Bakımevi’nde olduğu gibi hayvan katliamları gerçekleşiyor. Dört ayda 1062 hayvanın öldüğü, hayvanların diğer ölen hayvanları yemeye mecbur kaldığı Elazığ Geçici Bakımevi, barınakların ne kadar korkunç şartları olduğunu gösteren olaylardan yalnızca bir tanesi.

Bütün belediyelerin bakımevlerine bütçe ayırması, denetimlerini yapması, bakımevlerinde yeterli veteriner hekim bulundurması gerekiyor. Bunlar yapılmadığı takdirde, hayvanları bakımevlerine göndererek onlardan “kurtulma” düşüncesi, hayvanlar açısından oldukça tehlikeli.

Saldırgan köpek haberlerini gerekçe göstererek adeta tüm köpekleri cezalandırmak isteyen bir yaklaşım söz konusu. Her gün insanlardan kaynaklı şiddet haberlerini okurken bunun faturasının tüm insanlara kesilmemesi gerektiğini gayet iyi anlayabiliyoruz da nedense söz konusu azınlıklar, hayvanlar olunca tekil olaylar üzerinden tüm nefretimizi en savunmasız olanlara kusuyoruz. Herhangi bir saldırı gerekçe gösterilerek hiçbir hayvanın hakları askıya alınmaz.

Hayvanlara yönelik şiddet son bulmalıdır.

Hayvanlara yönelik işkence, tecavüz, katliam gibi olayların failleri en ağır cezaları almalıdır.

Sokaklardaki hayvanları kontrol altına almanın yolu, onların şartlarının ne derece kötü olduğu aşikâr olan barınaklara kapamak değil; belediyelerin, hayvanlardan kurtulma perspektifiyle değil, hayvan hakları temelinde hareket ederek sokaktaki hayvanları kısırlaştırması, bakımlarının ve aşılarını yapması, sahipsiz hayvanların yuvalandırılması ve köpek ticaretinin tamamen durdurulmasıdır.